

Splendidum družstvo.

Alain Delon

O čem se nemluví

Joe Garcia

ALAIN DELON

O čem se nemluví

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

ALAIN DELON

O čem se nemluví

Copyright © Joe Garcia, 2024

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-351-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-352-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-353-3 (PDF)

Obsah

1. SETKÁNÍ S FILMOVOU LEGENDOU
  2. ŠOKUJÍCÍ ZPRÁVA V TISKU
  3. DĚTSTVÍ ALAINA DELONA
  4. VOJENSKÁ MINULOST
  5. NÁVRAT DO PAŘÍŽE
  6. ZAČÁTEK HERECKÉ KARIÉRY
  7. ALAIN DELON A ROMY SCHNEIDEROVÁ
  8. PŘÍPAD MARKOVIČ
  9. ALAIN DELON A JEHO DĚTI
  10. VZTAHY ALAINA DELONA
  11. MEZINÁRODNÍ SLÁVA
  12. KARIÉRA V HOLLYWOODU
  13. NÁVRAT DO FRANCIE
  14. KARIÉRA HERCE V 70. LETECH
  15. KARIÉRA V 80. A 90. LETECH
  16. LÉTA 2000 - 2019
  17. ZDRAVÍ A SMRT
  18. POHŘEB
  19. FILMOGRAFIE
  20. VYZNAMENÁNÍ
- Poznámka autora*

1. SETKÁNÍ S FILMOVOU LEGENDOU

Ranní vzduch byl chladný a svěží, když tančil po tichých dlážděných ulicích francouzské vesnice. Ze stínu úzké uličky se vynořila osamělá postava, zahalená do dobře ušitého kabátu a světlo svítajícího slunce vrhalo ostrý kontrast proti působivým liniím jeho tváře. Pronikavé modré oči muže si prohlížely okolí. Šel s jistotou člověka, který přesně věděl, kam jde a co se chystá udělat.

Když postava vstoupila do místní kavárny, posadila se k rohovému stolu a její pohled zůstal na vybledlém plakátu mladého Alaina Delona visícího na zdi. Legendární herec koukal na vás, zmrazený okamžikem filmové slávy. Kavárnička s kyprou ženou se zálibou v barevných šátcích, hostu bez ptaní přinesla kouřící šálek kávy s mlékem, protože dobře znala jeho návyky. Byl obyčejný člověk, muž málomluvný, ale vždy se zdvořilým přikývnutím a bankovkou, která zůstala na pultu. Vzduch naplnilo aroma, uklidňující vůně, která se mísila se slabým nádechem zatuchlého cigaretového kouře, který lpěl na čalounění jako duch z minulosti.

Zvuk otevírajících se dveří kavárny přivedl jeho pozornost zpět do přítomnosti. Dovnitř vstoupila mladá žena s dlouhými kaštanovými kudrnatými vlasy a lehce se třásla, když ji

pronásledoval jarní studený vzduch. Na krátký okamžik zachytila jeho pohled, než se podívala jinam, tváře se jí zbarvily do jemně růžové barvy. Poznal plaché pohledy, šepot, který ji pronásledoval jako stín.

Žena si objednala croissant a šálek čaje, její hlas byl sladkou melodií, která jako by rezonovala s jemným porcelánem. Když se posadila, naklonil se k ní majitel kavárny, mluvil na ni tichým hlasem a kývl směrem k muži v rohu. Ženě se rozšířily oči a opatrně usrkla čaje, pára se svinula, aby orámovala její jemné rysy. Bylo jasné, že slyšela zvěsti o jeho minulosti, které ho vykreslovaly jako muže tajemného a možná nebezpečného. Přesto v jeho pohledu bylo něco, co úplně neodpovídalo těmto příběhům, něco téměř... zranitelného.

Muž vstal, židle škrábla o opotřebovanou dřevěnou podlahu, a přistoupil k jejímu stolu. Vzhledla, její oči se setkaly s jeho, a on nasadil malý, záhadný úsměv. „Madam,“ řekl, „nemohl jsem si nevšimnout, že obdivujete plakát Alaina Delona, který byl ve své době docela legenda a mám podezření, že jste tady kvůli němu.“ Vzbudil v ní zvědavost, odložila čaj a složila si ruce do klína. „Proč si to myslíte?“ zeptala se tichým hlasem.

„Poznám redaktorky podle vůně,“ usmál se.

„Ano, máte pravdu, chtěla jsem si s ním povykládat o jeho životě. Dozvědět se něco víc, než bylo doposud zveřejněno, vím, že tady občas dochází,“ řekla a stydlivě se usmála.

„Řekněme, že jeho život je jen tapisérie příběhů, které raději nechává nevyřčené.“ Odmlčel se, jeho pohled na ni zůstal, než pokračoval: „Ale já ve vás něco vidím, něco, co mě nutí sdílet s vámi část sebe sama. Nechtěla byste se se mnou projít?“

Žena zaváhala a rozhlédla se po kavárně. Ostatní hosté ztichli a pozorovali je se směsí podezření a fascinace. Zhluboka se nadechla, a pak přikývla. „Dobrá, můžeme se projít,“ odpověděla a posbírala si věci.

Vyšli do časného ranního světla a jejich kroky se rozléhaly prázdnou ulicí. Muž si sundal sluneční brýle, čímž odhalil hloubku svých modrých očí, a nabídl mladé ženě paži. „Jsem Alain Delon, což jistě tušíte,“ řekl, „a ujišťuji vás, že nejsem tak tajemný, jak ze mě šeptandy činí.“

Klára nemohla uvěřit, že se prochází s Alainem Delonem, a i když jeho tvář byla plná vrásek, jeho oči byly stále tak podmanivé, že lehce propadla kouzlu slavného herce.

Když se procházeli vesnicí, Klára se představila a začala se cítit velice dobře díky jeho klidnému chování. Jeho příběhy nebyly o lesku a půvabu, ale o životě na okraji, o lásce a ztrátě, o muži, který viděl svět a všechny jeho složitosti. Mluvil o své minulosti s upřímností, která byla odzbrojující i fascinující. Klára zjistila, že ji přitahuje jeho tichá síla, způsob, jakým se mu rozzářily oči, když mluvil o lidech a místech, se kterými se setkal.

Došli na náměstí, kde se začínal zřizovat malý trh. Vzduch naplnila vůně čerstvého chleba a květin. Delon zavedl Kláru ke staré, kované železné lavici, stejné, na které sedával každé ráno posledních deset let. Seděli v přátelském tichu a sledovali, jak vesnice kolem nich ožívá.

Právě tady, v srdci vísky, Klára pocítila jeho tíhu samoty. Jeho slova vykreslila obraz muže, který viděl příliš mnoho a nyní byl tichým strážcem svých vlastních tajemství. Natáhla se pro jeho ruku, její dotek byl jemný a teplý a nabídl tichý příslib porozumění.

Delon se na ni podíval a jeho oči pátraly v jejích, zda neuvidí známky špatného úsudku nebo strachu. Když nic nenašel, naklonil se blíž. „Je tu něco, co byste měla vědět,“ zašeptal tichým a vážným hlasem. „Přišel jsem sem najít mír, ale je tu jeden příběh, kterému nemůžu uniknout. Ten, který mě stále pronásleduje, bez ohledu na to, kolik času uplynulo.“

Napětí mezi nimi rostlo, houstlo očekáváním. Klára se naklonila, dychtivá slyšet ten nevyřčený příběh, který se skrýval za dýhou jeho stoické fasády. Delon se zhluboka nadechl a poprvé po mnoha letech byl připraven s někým sdílet nejtemnější kapitolu svého života.

„Bylo to v Paříži,“ začal tichým hlasem, který jako by nesl tíhu jeho vzpomínek. „Byl jsem zapojený do něčeho..., na co nejsem hrdý. Byl to svět moci a podvodu, kde každý měl svou cenu a nikdo nebyl tím, čím se zdál. Byl jsem mladý a ambiciózní a dostal jsem se příliš daleko.“ Odmlčel se a jeho sevření Klářiny ruky mírně zesílilo, jak bojoval s duchy svého dřívějšího života.

Slunce už úplně vyšlo a vrhalo teplou záři přes náměstí, ale Delonova tvář zůstala ve stínu, jako by světlo nemohlo proniknout stíny jeho myšlenek. „Udělal jsem chybu, chybu, která stála nevinný život. Strávil jsem roky snahou ji odčinit, najít nějaké zdání míru.“ Chvilí přemýšlel, než pokračoval. „Úřady mě nikdy nedokázaly spojit s tím incidentem, ale vina mě nikdy neopustila. Přišel jsem sem, abych se skryl před sebou stejně jako před kýmkoli jiným.“ Klára pocítila silné empatie, srdce ji bolelo z břemene, které nesl. „Proč mi to říkáte?“ zeptala se tiše.

„Protože, Kláro, vidím ve vás čistotu, o které se obávám, že je tak křehká jako vzácná. Chci, abyste pochopila, že život není vždy tak jednoduchý, jak se zdá ve filmech. Že i hrdinové jako Alain Delon

mají své démony,“ zašeptal. Po chvilce ticha se smutným úsměvem dodal: „A možná, když se o tom s vámi podělím, konečně najdu klid v duši.“

Trh byl nyní v plném proudu, ruch aktivit tvořil ostrý kontrast k intimnímu okamžiku, který spolu sdíleli. Věděla, že přijetím jeho doznání přijímá také odpovědnost za zachování jeho tajemství, být důvěrníci ve světě, který se k němu pravděpodobně otočil zády. Stiskla mu ruku v tichém slibu.

„Něco vám ještě řeknu,“ řekl tiše herec. „Nikdy jsem se nesnažil změnit nebo být někým jiným. Souhlasím sám se sebou, jsem sám sebou. Nikdy jsem žádnou postavu nehrál. Vždy jsem byl stejný člověk. Nic nepředstírám, říkám, co říct musím, i když to ne vždy potěší. Nejsem žádná hvězda. Jsem herec. Léta se snažím přimět lidi, aby zapomněli, že jsem jen hezký kluk s hezkým obličejem. Sláva izoluje, vytváří vzdálenost mezi vámi a všemi. Včetně vlastních dětí. Život mi už moc nepřináší. Všechno jsem poznal, všechno viděl. Ale ze všeho nejvíc tuto dobu nenávidím, nenávidím ji, raději zavzpomínám na minulost. Byl jsem blázen do žen od velmi raného věku, zvláště do těch, které byly o pět nebo deset let starší než já. A když jsem se vrátil z armády, o něco později několik mladých žen mě podporovalo. Byly do mě hodně zamilované, protože jsem byl zřejmě hezký. Ptala jste se mě, kdo je podle mě opravdový přítel. To je někdo, komu můžete ve tři ráno zavolat a říct, že jste právě spáchali zločin, a on se jen zeptá: “Kde je tělo?” A jestli věřím v boha? Když nevěříte, stejně přijde v životě chvíle, kdy se začnete modlit.

Neměl bych zapomenout poděkovat mamince, protože právě ona mi dala tvář, kterou mám a vše se díky tomu stalo. To vše jsem získal

díky této kráse. "Děkuji mamí". Jsem její obraz, byla moc krásná a vzpomínám si, jak mi matka vyprávěla, že ji lidé zastavovali na ulici a říkali ji, jak je její syn hezký a ona vždy odpovídala, podívejte se, ale nedotýkejte se ho.

A co ještě říct, i když jsem žil se ženou, když jsem miloval ženu, cítil jsem se sám. Vždycky jsem se tak cítil. Tato osamělost, kterou jsem sebou vždy nosil, se určitě vrací z dětství.

A jestli se bojím smrti? Smrti se opravdu nebojím. Přemýšlím o životě."

Jejich konverzace pokračovala ještě dlouho, dokud ji nepřerušilo pronikavé zazvonění Klářina telefonu a moderní vniknutí je vyvrstilo zpět do reality. Omluvila se a ustoupila, aby hovor přijala. Byla to její sestra, zoufalá obavami z Klářina náhlého zmizení z města. Když Klára naslouchala, srdce jí bušilo jako o závod a v mysli se jí odrážela slova o utrpení Alaina Delona stejně jako její sestry. Když hovor ukončila, Delon ji pozoroval, jeho výraz byl směsicí obav a porozumění. „Problémy?“ zeptal se.

„Moje sestra,“ řekla Klára a hlas se jí mírně třásl. „Já... musím se vrátit do Paříže.“

Delon přikývl a jeho oči nespouštěly její oči. „Rozumím,“ řekl vážně. „Ale pamatujte si, Kláro, ať jdete kamkoli, nikdy nejste skutečně sama. Někdy je nejstatečnější čelit minulosti, i když to znamená vrátit se do stínu.“

Klára si uvědomila, že jeho příběh není jen varováním, ale tichou prosbou, aby našla sílu čelit vlastnímu strachu. Stála a oči se jí leskly neprolitými slzami. „Děkuji,“ zamumlala. „Za všechno.“

Delon se postavil a na krátký okamžik stáli spolu proti sobě, dvě osamělé duše spoutané nevysloveným pochopením bitev, kterým

každá čelila. Pak se Klára otočila a zmizela v rušném davu a nechala slavného herce znovu o samotě se šeptem jeho minulosti a ozvěnami nedovyprávěného příběhu.

* * *

Až si Klára doma vyřešila záležitosti se svou sestrou sedla si k počítači a začala psát článek o Alainovi Delonovi, kterého obdivovala ve chvíli, kdy ho poprvé spatřila na televizní obrazovce. Klára vypnula počítač a opřela se do židle. Myslela na setkání s tímto skvělým hercem. Měla o něm napsat článek, kde neměly chybět skandály z jeho života, ale ona věděla, že o tomto člověku nikdy v životě nebude psát nic špatného, ať má za sebou cokoliv. Uvědomila si, že ho miluje. Zrudla ve tváři. Asi se zbláznila, ale ona se opravdu zamilovala do Alaina Delona.

* * *

Za týden na to si Klára zjišťovala o Delonovi informace o kterých se moc nemluvilo. Příkladně ji zaujalo, že natočil devadesát filmů, kde na žebříčku režiséru je na prvním místě René Clement, který s hercem natočil hned čtyři filmy. A film 'Spálené stodoly' dokončil poté, až vyhodil režiséra Jeana Chapota.

Jeho největším úspěchem ve Francii nebyl Borsalino, jak se často uvádí, ale 'Asterix na olympijských hrách', kde hraje sebedoceňujícího Caesara. Jeho absolutní kasovní rekord se udál v bývalém Sovětském svazu, kde 'Zorro', kterého si zahrál v roce 1975,

mu vynesl 55 milionů repríz, což je čtyřicáté čtvrté místo v historickém žebříčku Ruska.

Nejméně šest z jeho filmů má v názvu „policajt“, což není důležité, ale zajímavé.

Do armády narukoval v pouhých 17 letech a vyjádřil se ve smyslu, že... “Za všechno, čím jsem se stal, vděčím armádě. Pokud se vám to líbí, je to skvělé. Pokud se vám to nelíbí, škoda”.

Ovšem své dvacáté narozeniny strávil ve vězení francouzské armády ještě v Indočíně poté, co ukradl džíp, přestože se tvářil jako drsný chlapík, Delon přiznal: “Myslím, že si pamatuji, že kolem půlnoci, jedné hodiny v noci, jsem uronil slzu.”

V té době si pečlivě uschoval v peněženke oranžovou jízdenku na metro, která mu svou vůní připomínala Panamu.

Jeho armádní registrační číslo, 1203-T53, se stane o třicet let později jeho postavou ve filmu ‘Slovo policajta’ (Parole de flic).

Alain Delon vždy prohlašoval, že stojí za krajní pravici a těšil se z toho, že konečně sílí. Stále opakoval že není fašista, ale antikomunista.

V polovině května 1968 odmítá, aby bylo divadlo, ve kterém hrál uzavřeno během studentských demonstrací. “Respektuji studenty, ale necítím se přímo zapojen do jejich problémů. Mým úkolem je hrát. Nedělám politiku. Bylo to proti vládě. Byl jsem proti,” řekl novinářům herec.

V roce 1984 Jean-Marie Le Pen oznámil, že herci nabídl místo na seznamu pro evropské volby. Alain Delon ho podpořil v jednom rozhovoru: “Le Pen, se všemi svými chybami a kvalitami, je dnes možná jediný, kdo myslí jako první na zájmy Francie před svými.” Le Pen francouzský krajně pravicový politik, zakladatel a bývalý

předseda politické strany Národní fronta, chtěl aby Delon hrál v jeho životopisném filmu.

Herec koncem devadesátých let se také intenzivně zapojil do ruské politiky, když podporoval generála Alexandra Lebeda, bývalého favorita na nástupce Borise Jelcina. Delon se popsal jako gaullista a vysvětlil, že byl vychován „v duchu generála de Gaulla“. Když de Gaulle po prohře v celonárodním referendu v roce 1969 splnil svůj slib a rezignoval v důsledku neúspěchu referenda o decentralizaci. Delon mu v dopise napsal: Vždycky a ještě více v těchto letech díky Vám jsem byl hrdý na to, že jsem Francouz, a o výsledku napsal... Cítím pocit hanby, který mi láme srdce. Delon později podpořil středopravého kandidáta Valéryho Giscarda d'Estainga v jeho úspěšné prezidentské kampani v roce 1974 a znovu v jeho neúspěšném pokusu o znovuzvolení v roce 1981. V roce 1988 podpořil Raymonda Barreho a v roce 2007 Nicolase Sarkozyho. V roce 2017 podpořil gaullistického kandidáta Françoise Fillona.

Během rozhovoru v roce 2013 Delon vyjádřil sympatie k volebním úspěchům francouzské krajně pravicové Národní fronty a řekl: „Národní fronta, stejně jako MCG [Hnutí ženevských občanů] v Ženevě, je velmi důležitá... Podporuji to a dokonale tomu rozumím.“ V dalším rozhovoru v roce 2018 však popřel, že by kdy hlasoval pro Marine Le Pen.

Klára se dále dozvěděla, že na filmovém festivalu v Cannes v roce 1957 na sebe Delon upozorňoval tak, že jezdil ve vypůjčeném sportovním autě a tvrdil, že vypadá jako James Dean.

Co se jídla týkalo, nikdy nedržel dietu, měl moc rád hlavně maso, jeho nejoblíbenější jídlo bylo vepřové maso s čočkou.

Když se herce ptali, jestli někdy bral drogy, důrazně to odmítl. "Nikdy jsem nebral drogy. Ani heroin, ani kokain. Cigarety jsem přestal kouřit ve svých padesáti letech, protože jsem přesvědčen o škodlivosti tabáku," dodal.

Jednou z velkých ran Delonovy kariéry byl komerční neúspěch 'Pan Klein', film, ve kterém hrál uprostřed okupace obchodníka s uměním, který se snažil, aby nebyl zaměněn za Žida. Přestože byl kritikou přijat, veřejnost a porota na filmovém festivalu v Cannes měli jiný názor. Jako porotce v roce 1976 režisér Costa-Gavras tvrdě pracoval na tom, aby herec získal cenu za nejlepší herecký výkon. Nadarmo. "Došlo k odporu proti Delonovi," svěřil se médiím. "Možná z politických důvodů. Tohle ocenění si zasloužil..."

Alain Delon se na své filmy nedíval, zejména, pokud tam hráli herci, kteří již nebyli naživu, vyvolávalo to v něm velký smutek. Nejraději měl rád filmy, kde on jako hlavní postava na konci filmu umíral, prohlásil... "Lidé mě rádi vidí umírat, protože vím, jak umírat. Hrdina musí vždy vědět, jak zemřít. Miloval jsem umírání, protože je to skvělá tečka."

V komediích hrál velice nerad.

Delon nebyl jen herec, ale i producent a nešetřil úsilím při vybírání finančních prostředků potřebných pro kolosální natáčení 'Borsalina'. Kromě zástavy majetku podnikl i osobní cestu do Milána, aby zajistil, že se slavná značka klobouků neurazí při použití svého jména v gangsterském filmu.

Po roce 1970 musel být herec na natáčeních oslovován jako „pan Delon“ a už ne jako „Alan“. Delon také odmítl několik rolí ve filmech spojených s organizovaným zločinem, a taky přišel o skvělou roli, jenom proto, že odmítl nosit kontaktní čočky, aby

zakryly jeho modré oči. Roli nakonec dostal Omar Sharif v 'Lawrence z Arábie'.

Alain Delon také hrál v roce 1963 v největším evropském trháku, který nikdy nespátřil světlo světa 'Marco Polo'. Z tohoto filmu byla natočena hrstka scén, než došly peníze jejího financovatele.

Příkladně gigantická šachová partie na 1000 metrech čtverečních, kde pěšci hrají muži a rytíři a opravdu sedí na zvířatech. Těchto 10 minut stálo tehdy osm milionů franků, dnes dvanáct milionu eur, což je ekvivalent rozpočtu tří úctyhodných filmů. Filmové kotouče jsou bohužel, navždy ztraceny.

A jaký je nejhorší film Alaina Delona? 'Den a noc' z roku 1996 od Bernarda Henriho Lévyho. Filmová kritika se vyjádřila ve smyslu, že to byl nejhorší francouzský film od roku 1945.

Klára si na ten film vzpomněla a nepřišel ji špatný. Propojená vyprávění o síle žen a životě v sepětí s přírodou, s blízkou přítomností nadpřirozena a magie. *Filmový producent Ral Fillipi a jeho dvorní herečka Laura přijedou do Mexika, aby se pokusili přesvědčit francouzského spisovatele Alexandra, kterého hraje Alain Delon, aby dal souhlas k filmové adaptaci svého románu. Alexandr před deseti lety vyměnil svůj pařížský život plný práce a stresu za poklidnou existenci na luxusní mexické haciendě, kde žije se svou mladou ženou Arianou, jejím milencem, seismologem Karlem a zvláštní směsicí starých přátel a známých. V tu dobu se místní lidé připravují na ozbrojené povstání...*

V 70. letech 20. století Delon rozšířil své komerční zájmy, kupoval závodní klusáky a propagoval boxerské zápasy. Pomohl také vyvinout a propagovat řadu produktů prodávaných pod jeho jménem, včetně náramkových hodinek, oděvů, brýlí, parfémů, psacích potřeb a cigaret. Delonova značka slunečních brýlí se stala

obzvláště populární v Hongkongu poté, co je v roce 1986 nosil herec Chow Yun-Fat v kriminálním filmu 'A Better Tomorrow' (Lepší zítřek) a také ve dvou pokračováních. Delon údajně napsal dopis, v němž poděkoval Chowovi za pomoc při propagaci a prodeji slunečních brýlí v Hongkongu a Číně.

Režisér filmu John Woo uznal Delona za jednoho ze svých idolů a napsal krátkou esej o 'Le Samourai' a 'Le Cercle Rouge' pro vydání DVD Criterion Collection. V letech 2009 a 2015 použil Christian Dior v reklamních kampaních na kolínskou vodu Eau Sauvage snímky mladého Alaina Delona a úryvky jeho filmů z 60. let 'Bazén' a 'Poslední dobrodružství'.

Delon byl také, jak již bylo zmíněno profesionálním propagátorem boxu, Nino Cerruti ho seznámil s mistrem světa ve střední váze Carlosem Monzónem. Největší boj, který podporoval, byla Monzónova obrana proti José Nápolesovi. Dokonce herec navštívil Monzóna během jeho pobytu ve vězení.

V roce 1969 byl Delon odsouzen v nepřítomnosti ke čtyřem měsícům vězení italským soudem za napadení italského fotografa.

A poslední zajímavost.... Interpretace Alaina Delona ovlivnily mnoho kolegů ve Francii i v zahraničí, zejména díky jeho roli ve filmu 'Le Samourai' (Samuraj), často uváděném jako jeden z nejvlivnějších filmů historie.

2. ŠOKUJÍCÍ ZPRÁVA V TISKU

Klára četla článek o smrti Alaina Delona se slzami v očích. Věděla, že herecká legenda nemůže žít věčně, ale přesto byla v šoku, když četla...

Obrovská postava francouzské kinematografie Alain Delon zemřel 18. srpna 2024. Poté, co se po mrtvici v červnu v roce 2019 stáhl z mediální scény, jeho zdravotní stav byl znepokojivý.

„Bože,“ vykřikla, „setkala jsem se s ním na jaře v roce 2019 a on v červnu téhož roku utrpěl mrtvici. Tušil snad svůj konec, a proto mi vylil své srdce?“ Četla dál...

Alain Delon, operovaný v Pitié Salpêtrière, tam zůstal tři týdny na jednotce intenzivní péče, než si odpočinul na luxusní klinice ve Švýcarsku. Anthony Delon jeho syn upřesnil, že životní funkce legendy francouzské kinematografie byly v normě a že jeho stav se „stabilizoval“. Po několika týdnech rekonvalescence ve Švýcarsku se herec mohl vrátit na své panství v Douchy v Loiret. Pohřbu své bývalé manželky Nathalie Delonové se v lednu 2021 ze zdravotních důvodů nezúčastnil. Zúčastnil se však pohřbu Jeana-Paula Belmonda v září 2021. Bylo to jeho poslední veřejné vystoupení. Smrt Alaina Delona byla oznámena brzy ráno v neděli 18. srpna 2024 prostřednictvím prohlášení zveřejněného jeho rodinou. „Alain Fabien, Anouchka, Anthony, stejně jako (jeho pes) Loubo s nesmírným smutkem oznamují odchod svého otce. Zemřel pokojně ve svém domě v Douchy, obklopen svými třemi dětmi a rodinou. [...] Jeho rodina vás žádá, abyste respektovali jejich soukromí, v tomto extrémně bolestivém okamžiku smutku“, pokračuje tisková zpráva, která také uvádí, že herec zemřel velmi brzy v noci. Na začátku roku 2024 mu byl diagnostikován B-buněčný lymfom. Před svou smrtí Delon požádal, aby jeho belgický ovčák jménem Loubo byl utracen a pohřben vedle něj.

Mladá redaktorka Klára nebyla daleko ke zhroucení, rozhodla se o skvělém herci napsat knihu.

3. DĚTSTVÍ ALAINA DELONA

Podrobné informace o dětství Delona nebylo pro Kláru jednoduché zjistit, ale nakonec se jí podařilo najít, aspoň tyto údaje...

Alain Fabien Maurice Marcel Delon se narodil v domě na Houdan Street 99 osmého listopadu 1935 v Sceaux, bohatém předměstí Paříže v departementu Seine (nyní Hauts-de-Seine). Byl synem Françoise Fabiena Delona, promítače a později ředitele kina Le Régina v Bourg-la-Reine a Édith Marie Suzanne Arnoldové, asistentky zaměstnané v lékárně a divadelní uvaděčky v kině, která se narodila v maloburžoazní rodině.

Když byly Delonovi pouhé čtyři roky, jeho rodiče se v roce 1939 rozvedli. Oba znovu vstoupili do svazku manželského, což znamenalo, že získal dva nevlastní bratry a adoptivní sestru z otcovy strany a další dva nevlastní sourozence z matčiny strany. Poté byl umístěn do pěstounské rodiny Nerů, která žila na „Rue de la Terrasse“, místě, které v něm zanechalo trvalou stopu. Otec této rodiny pracoval jako vězeňský dozorce ve věznici Fresnes ve Val-de-Marne. Delon, který žil poblíž, slyšel střelbu v roce 1945, kdy byl na vězeňském dvoře popraven válečný kolaborant Pierre Laval, dozvěděl se o tom všechno.

Klára se s chutí pustila do psaní...

V prvních letech svého bouřlivého života nebyla mladému Alainu Delonovi cizí krutá realita světa. Narodil se v rodině, která nedokázala držet pohromadě, a čelil chladu odloučení, než se vůbec naučil zavazovat si tkaničky. Jeho rodiče, jejichž láska zatuchla jako chleba na kuchyňské lince, učinili bolestné rozhodnutí rozvést se a syna nechat v péči cizích lidí.

Mrazivé svítání pařížského zimního rána v roce 1939 vidělo čtyřletého Alaina Delona stát ve dveřích svého skromného bytu s očima rozšířenýma zmatením, když si jeho matka a otec vyměnili poslední slova, než se rozešli. Prázdnými chodbami se rozléhal zvuk zavírajících se dveří a signalizoval konec jedné éry a začátek bouřlivé cesty. S ozvěnou stále přetrvávající byl malý Alain odvezen pryč, aby žil s rodinou Neronových na Rue de la Terrasse. Nový domov, uhnízděný ve stínu impozantního vězení ve Fresnes, se stane jevištěm pro dětství plné výzev, které formovaly jeho povahu a podporovaly jeho sny.

Neronové, i když byli laskaví, neblahým způsobem ovlivnili Delonův život. Povolání pana Nera jako vězeňského dozorce vstúpilo mladému chlapci smysl pro disciplínu a závažnost životních

rozhodnutí. Přesto to byly okamžiky, jako vzdálené dunění kola jízdního kola, které skutečně uchvátily jeho představivost. Milovníci cyklistiky ze sousedství v něm zažehli oheň, vášně pro sport, která přerostla v ambici jednoho dne závodit po boku svého hrdiny Fausta Coppiho.

„Nevyhraješ, víš,“ zalapal po dechu Alain Delon a na čele mu stékaly krůpěje potu, když šlapal na kole úzkými uličkami L'Hayles-Roses. Jeho přítel Gérard Salomé se na něj zašklebil a jeho oči se leskly odhodláním.

„To říkáš pokaždé,“ odsekl Gérard a v jeho hlase se ozýval příslib vítězství, když nohy pumpovaly pedály rychleji. „Ale dnes je den, kdy jsem tě porazil už na vrcholu kopce.“

Jejich smích se mísil s klapotem řetězů jízdních kol a rytmickým duněním gumových pneumatik o dlažební kostky. Zapadající slunce vybarvilo město jemným odstínem růžové a vrhalo dlouhé stíny, které tančily vedle závodějících chlapců. Alainovi bušilo srdce nejen z námahy, ale i ze vzrušení z této výzvy. Od té doby, co si pamatoval, cítil spřízněnost s cyklisty, kteří projížděli krajinou, spřízněnost, která každým dnem sílila. Fausto Coppi byl jeho hrdina, legenda, jejíž stopy snil následovat.

Vítr šlehal kolem Alainových uší, nesl vzdálené šumění města a slabou vůni zahrady. Vždy tu pro něj byla, stálá přítomnost uprostřed zmatku jeho rozbitého rodinného života. Ale byly to příběhy jeho pěstouna o přírodě, o vzrušení z otevřené cesty, co zaujalo jeho představivost. S každým stisknutím a zatažením za řídko Alain cítil tah budoucnosti, příslib života za zdmi otcova domu a ozvěnu sousedního vězeňského dvora.